

»Vi skal nok komme hurtigt frem og indhente vores gruppe!«, sagde Mary med påtvungen glæde.

Fremad rejste familien Wanlass mange kilometer og derefter i dagevis. Endelig måtte Mary indse sandheden.

Vogntoget havde ikke ventet på dem. Mary og hendes familie måtte rejse til Zion alene.

Plattefloden i Nebraska 1863

»Woah, sådan!« Mary trak i tømmerne, og okserne standsede. »Har alle det godt?« Hun så på sine tre yngste søskende, som red på oksernes ryg. De nikkede.

Plattefloden lå foran dem, bred og mudret. »Hvad nu?«, spurgte Jackson, hendes lillebror. Han var kun ni år, men han hjalp Mary med at køre vognen. Far lå bagest i vognen og var stadig syg efter slagtilfældet.

»Vi behøver ikke at krydse floden,« sagde Mary. »Men vi kan følge den.«

Der var ingen vej til Zion, men floden ville lede dem, mens de rejste mod vest. »Kom så!«

Mary vidste ikke, at mormonpionererne rejste på den anden side af Plattefloden og fulgte en anden vej. Ved ikke at krydse floden kom de ind på indianernes område. De mødte ikke noget andet vogntog på resten af rejsen.

De fortsatte. Flere uger senere så Mary en støvsky nærme sig. »Rolig,« hviskede hun til okserne og sig selv. »Rolig.«

Støvet blæste væk, og en lille gruppe indianere kom ridende på heste. En af indianerne red bag om vognen, hvor far lå.

Rytterens øjne var venlige. »Er han syg?« spurgte han og pegede på far.

»Ja,« hviskede Mary. Manden sagde noget på sit eget sprog, og mændene red bort, lige så hurtigt som de var kommet.

Mary så på solen på himlen. »Vi stopper her,« sagde hun til Jackson. Hun løftede Sarah og tvillingerne ned.

»Mary, kom og se!«, sagde Jackson. Manden med de venlige øjne red hen mod dem med noget tungt i hænderne.

»Vildand,« sagde han. »Og hare. Til jer.« Mary kunne kun stirre, målløs, mens han lagde dyrene i hendes arme. Med et nik red han bort i tussmørket.

»Mad!«, udbrød Mary. »Kød!« Mandens gave var virkelig et mirakel.

Flere mirakler fandt sted på deres rejse. En bisonhjort kom hen mod dem, men skiltes lige foran vognen, nogle på den ene side, andre på den anden. En støvstorm førte en af tvillingerne ud i en flod, men det lykkedes Mary at redde hende.

Men rejsen var stadig vanskelig. Hver dag så vognen mere og mere slidt ud, og okserne virkede meget trætte. Ruten var stejl og fuld af sten. Bjergene var svære at komme over. Men Mary og hendes familie blev ved med at mase fremad.

De var lige kommet ned fra et højt pas, da Mary så en mand køre mod dem i en vogn.

»Måske kan han fortælle os vejen til Lehi i Utah!« sagde hun til Jackson. De havde en onkel, som boede der.

»I er i Echo Canyon, ikke langt fra Saltsødalen,« sagde manden, da hun spurgte, hvor de var. »Men hvor er resten af jeres vogntog?«

Hele beretningen kom frem, og manden lyttede forbløffet. »Har I rejst mere end 1.600 km alene?« Han rystede på hovedet i beundring. »Du er en tapper pige. Lad mig fortælle dig vejen til Lehi. I er næsten fremme.«

»Næsten fremme,« hviskede Mary til sig selv, mens manden tegnede et groft kort i støvet. Næsten i Zion. »Jeg tror, at vi trods alt klarer det.«

Mary og hendes familie nåede frem til Lehi i Utah. Hun blev senere gift og fik selv en stor familie. Hendes eksempel på tro og mod har velsignet mange mennesker. ■

Forfatteren bor i Texas i USA.

